

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.40.2022.IJ

DECYZJA DIH-III/46/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 2 lutego 2022 r. nakładającej na przedsiębiorcę Grupa 63 sp. z o.o. z siedzibą w Janikowie, karę pieniężną w wysokości 2.350 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178) oraz § 3 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 maja 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r. poz. 2121), **utrzymuje ww. decyzję w mocy.**

Uzasadnienie

W dniach od 2 do 5 listopada 2021 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej zwanego dalej: „Wielkopolski WIIH” lub „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w salonie fryzjersko – kosmetycznym (...) należącym do przedsiębiorcy (...) dalej: „strona”, „strona postępowania”, „spółka”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 ze zm.) skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 14 września 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, tj.:

1. Prawidłowość uwidaczniania cen.
2. Rzetelność uwidaczniania cen.

3. Identyfikacja przedsiębiorcy.

Strona nie odebrała ww. zawiadomienia.

Kontrolę podjęto w obecności osoby czynnej. W toku czynności kontrolnych osoba czynna przedłożyła upoważnienie do reprezentowania spółki.

W kontrolowanym salonie nie było uwidocznionego dla konsumentów cennika w miejscu widocznym i ogólnodostępnym. Osoba upoważniona do reprezentacji wyjaśniła, iż cennik usług jest dostępny dla konsumentów za pomocą aplikacji Booksy. Inspektorzy ustalili, że w kontrolowanym salonie jest świadczonych 80 usług fryzjerskich i kosmetycznych.

W salonie oferowano także do sprzedaży detalicznej kosmetyki do włosów. Po sprawdzeniu cen i cen jednostkowych tych produktów inspektorzy stwierdzili ich brak dla 38 partii towarów, tj.:

- dla 21 partii brak było uwidocznionej ceny i ceny jednostkowej,
- dla 8 partii brak było uwidocznionej ceny,
- dla 9 partii brak było uwidocznionej ceny jednostkowej.

Brak cennika oraz cen lub niepełny sposób ich uwidoczniania nie zapewniał konsumentom jednoznacznej, niebudzącej wątpliwości informacji o wysokości tych cen oraz uniemożliwiał ich porównanie, w związku z czym stwierdzono, iż nieprawidłowości te naruszały art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), dalej: „ustawa o cenach”, § 3 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) dalej: „rozporządzenie Ministra Rozwoju”. Nieprawidłowości zostały odnotowane (wraz ze zdjęciami) w załączniku nr 2 do protokołu kontroli nr UH.8361.256.2021.

W oparciu o wyniki kontroli, w dniu 3 stycznia 2022 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w trybie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach z tytułu niewykonania obowiązków uwidaczniania cen świadczonych usług. Jednocześnie stronę pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu oraz możliwości złożenia wyjaśnienia. Ponadto organ pierwszej instancji zwrócił się o przesłanie informacji o wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w ostatnim roku rozliczeniowym.

W odpowiedzi, pismem z 17 stycznia 2022 r. pełnomocnik spółki wskazał, iż cennik był dostępny w formie elektronicznej, na co zezwala ustawa o cenach i rozporządzenie Ministra Rozwoju, dając możliwość udostępniania cennika w wersji elektronicznej. Do pisma dołączono RZS porównawczy Sprawozdanie na dzień 31 grudnia 2020 r.

Decyzją z dnia 2 lutego 2022 r. Wielkopolski WIIH nałożył na spółkę, na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o cenach, karę pieniężną w wysokości 2.350 zł za niewypełnienie w miejscu sprzedaży detalicznej obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy i w § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W dniu 22 lutego 2022 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu wpłynęło odwołanie strony. W odwołaniu tym strona zarzuciła:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że udostępnienie cennika w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów oznacza, że:
 - a) cennik powinien być widoczny dla konsumentów „wchodzących do salonu”, podczas gdy przepisy nie określają momentu, w którym cennik ma być udostępniony i widoczny dla klientów;
 - b) cennik można udostępnić konsumentom „na urzędzeniu oznaczonym widoczna informacją o umieszczeniu cennika”, podczas gdy przepisy prawa nie wymagają oznaczenia miejsca udostępniania cennika;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 3 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,
- 3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 3 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,
- 4) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o cenach w związku z art. 189f § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.), dalej: Kpa, w związku z art. 189f § 2 pkt 1 i § 3 Kpa poprzez ustalenie, że waga naruszenia nie jest znikoma, w sytuacji gdy cenniki usług i towarów były ogólnodostępne i dobrze widoczne dla konsumentów, na stronach internetowych spółki a nadto niezwłocznie po kontroli udostępniono cennik w salonie dodatkowo w formie papierowej.

W związku z powyższym strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej.

Pismem z dnia 10 marca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu odwoławczym oraz przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Z treści art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, wynika, iż przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Ceny za usługi, zgodnie z § 10 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju podaje się, jak wskazuje § 3 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia – w cenniku wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi, zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową. Przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny. Zaś § 11 tego rozporządzenia zobowiązuje aby w miejscu świadczenia usług przedsiębiorca udostępniał cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Czynności kontrolne prowadzone wobec strony postępowania wykazały, iż ww. przedsiębiorca nie wykonał obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z brakiem cennika w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, a także nie uwidoczniono cen dla 38 partii towarów (ze skontrolowanych 39 partii) oferowanych do sprzedaży w tym salonie.

W odwołaniu strona postępowania wniosła o uchylenie decyzji organu pierwszej instancji oraz odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Cennik, zdaniem strony był ogólnodostępny i dobrze widoczny dla konsumentów, na stronach internetowych spółki a nadto niezwłocznie po kontroli udostępniono cennik w salonie dodatkowo w formie papierowej.

Zdaniem Prezesa UOKiK twierdzenia strony nie zasługują na uwzględnienie. W czasie kontroli inspektorzy nie stwierdzili w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym w salonie, gdzie świadczone usługi żadnego cennika. Podanie cen jedynie w aplikacji czy też na stronie internetowej nie wypełnia obowiązku wynikającego z ustawy o cenach. Nie każdy konsument (strona twierdzi, że większość, co znaczy, że nie wszyscy) musi korzystać z formy zapisu do salonu przez aplikację, a co za tym idzie nie każdy jest poinformowany o cenie usług. Cennik ma informować każdego konsumenta, który wejdzie do

salonu o cenie usług, a nie tylko tego, który posiada dostęp do Internetu i posiada urządzenie na którym może sprawdzić cenę. Organ drugiej instancji zgadza się ze stwierdzeniem strony, iż w chwili obecnej cyfryzacja szeroko się rozwinęła, niemniej jednak przy stacjonarnym świadczeniu usług niedopuszczalna jest sytuacja dostępności cenników tylko w formie elektronicznej. Taką formę informowania konsumenta o cenach świadczonych usług dopuszczają przepisy Rozporządzenia Ministra Rozwoju §11 ust. 2, ale tylko w przypadku świadczenia usług wyłącznie u konsumenta. Zgodnie z § 11 ust. 1 ww. rozporządzenia cennik ma być udostępniony w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym, w którym świadczone są usługi. Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2021 r., w którym wskazano, że „Prawidłowa wykładnia art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 10 ust. 1 i § 11 rozporządzenia o uwidacznianiu cen powinna polegać na przyjęciu poglądu, że obowiązek nałożony na każdego przedsiębiorcę, w tym także na świadczącego usługi fryzjersko-kosmetyczne, gdy chodzi o uwidocznienie ceny powinien być realizowany przez sporządzenie cennika udostępnionego konsumentom w miejscu świadczenia usług zgodnie z § 10 ust. 1 i § 11 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen” (II GSK 805/21). Zatem twierdzenia przytoczone przez pełnomocnika nie zasługują, zdaniem Prezesa Urzędu, na uwzględnienie.

Powodem nałożenia administracyjnej kary pieniężnej był nie tylko brak cennika, ale także brak cen (cen, cen jednostkowych) przy oferowanych do sprzedaży kosmetykach. Na sprawdzonych 39 partii produktów inspektorzy zakwestionowali 38 partii, co stanowi prawie 100% skontrolowanych wyrobów. W aktach sprawy udokumentowano te nieprawidłowości (wraz ze zdjęciami) w załączniku nr 2 do protokołu kontroli. Jak wskazano już wcześniej w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Natomiast, w świetle § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy;

- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni;
- 4) sztukę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Protokół, w którym zostały zapisane stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, został przez stronę podpisany bez wnoszenia uwag, pomimo prawidłowego pouczenia. Ponadto strona aprobusz wskazane przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH nieprawidłowości podjęła dobrowolne działania naprawcze.

Niezrealizowanie obowiązku uwidaczniania cen, zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast iż, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość obrotów i przychodu (oświadczenie kontrolowanego, że jest mikroprzedsiębiorcą). Biorąc więc pod uwagę maksymalny zakres sankcji, jaką mógł zastosować Wielkopolski WIIH, kara w wysokości 2.350 zł jest, w ocenie Prezesa UOKiK, odpowiednią i zastosowaną prawidłowo, z uwzględnieniem wszystkich ustawowych kryteriów nałożenia sankcji.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Wskazać w tym miejscu należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ceny usługi lub towaru, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary i usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen.

Wymierzając sankcję w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji zasadnie posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości. Ustalając wysokość kary organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił kryteria określone w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK uznaje, iż Wielkopolski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji.

Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 2.350 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną realizującą zasady skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej kary ujętej w pomocniczo stosowanej legislacji unijnej tj. art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L Nr 80 z 18.03.1998 r.). Należy ponadto stwierdzić, iż przepisy ustawy o cenach stanowią, iż wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada karę pieniężną w wysokości do 20 000 zł. Wymierzając sankcję w tym zakresie posługuje się przy swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz wysokością organ pierwszej instancji, po dokonaniu oceny stwierdzonych nieprawidłowości oraz po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach ustalił wysokość kary pieniężnej przewidzianej prawem.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do uchylenia bądź obniżenia kary.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f Kpa (strona podnosiła niezastosowanie tego przepisu).

Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona nie posiadała cennika w miejscu ogólnodostępnym i widocznym, w którym świadczyła usługi oraz nie oznaczyła ceną 38 partii kosmetyków oferowanych do sprzedaży. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma. Spółka usunęła stwierdzone nieprawidłowości częściowo drukując cennik w formie papierowej, zatem częściowo zaprzestała naruszania prawa. Aby mówić o spełnieniu tej przesłanki muszą wystąpić jej obydwa elementy łącznie, tj. naruszenie jest znikome a strona zaprzestała jego naruszenia. W tym przypadku nie wystąpiły one w ogóle.

Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Jednocześnie organ drugiej instancji informuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.) organ, który nałożył karę – organ pierwszej instancji, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji. Prezes UOKiK przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Wielkopolski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę, karę pieniężną wysokości 2.350 zł (słownie: dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych), z tytułu naruszenia określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o cenach, obowiązku uwidaczniania cen oferowanych do sprzedaży towarów i cen świadczonych usług. Tym samym, decyzja Wielkopolskiego WIIH z dnia 2 lutego 2022 r. o wymierzeniu kary pieniężnej powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek

ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/